

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1ste Januar 1896.

45de Aargang.

Tale af Præsident George W. Cannon,
holdt i Konferencen i Salt Lake City den 6te Oktober 1895.

(Fortsat fra Side 86.)

Men med Hensyn til den Reformering og vor Mission, om hvilken jeg har talt, ville vi bygge Jernbaner billigere end Andre, og ville bygge dem i Ærlighed. Vi ville indgaa i alle Slags Foretagender og Forretninger og drive dem paa en ærlig Maade, og de Mænd, som forvalte Kapitalerne, ville blive retfærdige Mænd og vise sig i Stand til at aflægge Regnskab for hver eneste Dollar. Vi have bygget en lille Jernbane her fra Byen til Saltjøen; ikke en Dollar blev udgivet, uden at der kunde aflægges Regnskab derfor. Sukkerfabriken er bygget, og den er opført ærligt. Der var ingen Forsalfkning i Regnskaberne, ingen Kassebevigelse; hver Ting blev udført paa en saadan Maade, at enhver hæderlig Mand kunde se det med Tilfredshed. Vi ønske, at dette skulde være Karakteren af alle vore Forretninger, og fremfor Alt maa vi være et retfærdigt Folk. I kunne tale om Religion og om Evangeliet, erklære, at vi have Sandheden og Saliggjorelsens Plan, og at vi have Præstedømmets

Autoritet; men hvis vi ikke ere retfærdige, betyder det Intet; thi hverken Gud eller hæderlige Mænd finde Behag i Uærlighed. Vi skulle derfor være et ærligt Folk og retfærdige i Forvaltning af offentlige Midler. Det er en Skændsel og Vanære for hvilken som helst Embedsmand, derjom han ikke forvalter Kapitalerne med den største Nøjagtighed og Ærlighed. Han er usiftet til Embede, og han vil vedblive at være usiftet, hvis han ikke omvender sig for at være et Medlem i Kristi Kirke; dens Medlemmer skulle være ærlige. Vi skulle ogsaa lære vore Børn at handle ærligt med enhver Ting, som er dem anbetruet.

Vi vise ligeledes et Eksempel i moralisk Henseende, endstjøndt jeg bestrænger, at der er hemmelige Synder iblandt os. Der er ikke desmindre dette til vor Betsyttelse: Gud gennemsigter dette Folk og udrenjer dem, som begaa Synd, fra deres Midte. De, som begaa Synd, blive formørkede, kolde og ligegyldige og forlade omsider Kirken. Derjom det ikke var for Guds levende

Kraft, som virker i denne Retning, vilde vi uden Tvivl snart blive for-
dærvede ligesom andre Folk. Men Gud
har i sit forunderlige Forsyn indrettet
Tingene saaledes, at Urenhed ikke kan
trives eller vedbare i denne Kirke. Der
joregaaer en Renselse. Gud renser sin
Kirke; han frasigter de Onde og Ugude-
lige og efterlader de Øvrige. Ingen
Mand kan vente at bestaa i denne Kirke,
uden han er ren af Hjertet; thi den
Helligaand vil ikke bo i urene Taber-
nakler. Mænd kunne stusse deres Med-
brødre, Kvinder kunne stusse deres Søstre;
men de kunne ikke stusse Herren. De
kunne ikke begaa Synd og bevare Guds
Nad; den vil aftage i deres Hjerter
og forlade dem tidligere eller senere,
hvis de ikke omvende sig. Dette, mine
Brødre og Søstre, er vor Redning og
denne Kirkes Baretagt. Gud renser
den og fjerner fra dette Folks Midte
dem, som ere lastefulde. De, der begaa
hemmelige Synder, kunne skjule det for
deres Bekjendte, som Mogle gjøre, og
tænke, at det er skjult; men Gud vil
aabenbare det. Hans Nad vil forlade
dem, medmindre de omvende sig af
deres ganske Hjerte og afstaa fra deres
Synder. Gud vil have et oprigtigt,
rent og dydigt Folk. Han vil rense os
og vedblive dermed, indtil vi ere rene,
og der vil findes et Folk, som ikke ere
Syndere; thi disse ville blive udryddede
fra de Helliges Midte. Paa denne
Maade ville vi gaa fremad og Kirken
tiltage. Der er Medlemmer i denne
Kirke, som blive mere fuldkomne fra
Dag til Dag, og Fristeren har stadig
mindre Magt over dem. Eftersom de
lytte til Guds Ord og bestræbe sig
for at efterkomme Evangeliets For-
dringer, blive de stærkere, og den Ondes
Magt over dem aftager. Han vil have
mere Magt over de Ugubelige, og han
vil udøve den og lede dem bort; men

de Retfærdige, som ere besluttede paa
at tjene Gud, ville stadig tiltage i
Styrke. Mine Brødre og Søstre! Det
er mit Hjertes højeste Ønske for mig
og min Familie og for hele Kirken, at
vi skulle blive saa fuldkomne i at holde
Guds Bud, at Satan vil blive forhold-
vis bunden, hvad os angaar. Jeg har
følt mig paavirket i den senere Tid til
i mine Taler at sige til de Hellige, at
der er visse Synder, som Gud har
særlig udtalt sig imod, som den Onde
ikke har Magt til at forlede Hundreder,
jeg haaber Tusinder af Sidste-Dages
Hellige til at begaa. For Eksempel
Egteskabsbrud. Jeg tror, der er Tu-
sinder — jeg haaber det i det Mindste
— af Sidste-Dages Hellige i denne For-
samling, som hellere ville dø eller møde
hvilkensomhelst Skjæbne, der kan ramme
det dødelige Legeme, end begaa denne
Synd. Tro I ikke dette? (Mange
svarede jo.) Jeg tror det af mit ganske
Hjerte. Altsaa, hvad dette angaar, er
Satan's Magt ophørt over de Mænd
og Kvinder, som ere i denne Stilling.
Jeg tror, der er Hundreder og Tusinder
i denne Forsamling, og i Særdeleshed
i denne Kirke, som hellere ville dø end
bedrive Hov — have ulovligt Samkvem
med det andet Køn. Jeg tror, der er
Hundreder og Tusinder af Kvinder, som
hellere ville dø end begaa disse Synder.
Tro I, der er saa mange i denne Stil-
ling i nogen anden Kommune af et
lignende Antal som iblandt de Sidste-
Dages Hellige? Jeg tror det ikke.
Derfor, hvad disse to Forbrydelser an-
gaaer, har Satan mindre Magt over os
her, end han har paa adskillige andre
Steder.

Jeg kunde fortsætte og tale om
Thveri, Lærlighed og mange andre
Synder. Jeg tror, de Sidste-Dages
Hellige som et Folk ere mere ærlige og
oplyste deres Forpligtelser bedre end

noget andet Folk. Vi udvise dette i vore Handelsforbindelser og Forretninger. Vi ere berømte for dette alle Vegne. Mænd, som have fundet Fejl ved vor Religion, tilstaa tidt, at vi ere et ærligt Folk, og vor Kredit er forghldt. Men vi ere skyldige i visse Ting. Jeg tror ikke destomindre, at de Unge og den opvoksende Slægt ville vokse fra dem. Det er en stærk Fristelse for en Mand, som har en Gjenstand til Salg eller en Lejlighed til at bhtte den, at lade Kjøberen forstaa, at den er bedre, end den virkelig er. Hvis vi vare fuldstændig ærlige, vilde vi fremstille Gjenstanden, just som den var; vi vilde ikke tillade en Mand at skuffe sig selv, men lade ham forstaa Kjendsgjeringerne, som de vare. Men jeg ved, at vi Alle ere under Indflydelse af den gamle Ide, at en Mand skal bruge sine Dine, og at Sælgeren ikke har nogen Forpligtelse til at forklare Noget, som Kjøberen ikke selv kan opdage. Det er haardt for Mænd, som ere opvoksende under Jaadanne Ideer, at afstaa derfra. Man ser alle Vegne, hvor Gjenstande salbhedes, Forsøg paa at fremstille dem af større Værdi, end de ere. Vi maa forbedre os i denne Retning. Naarjombhelst en Mand begaar en uærlig Handling, giver han efter for Fristeren, og den Onde har Magt og Indflydelse over ham i den Udstrækning. Vi maa lære at overvinde disse Ting og at binde Satan.

Jeg ønsker af mit ganske Hjerte — jeg beder om det bestandigt —, at Gud vil formindste Apostasien iblandt os. Hvorledes vil han gjøre det? Det kan kun afstedkommes derved, at der udvikles en Rædsel for Synd i vore Børns Hjertes, at Syndens Følger maa fremstille sig saa frygtelige i enhver Henseende, at en Mand vil sige: „Jeg vil hellere dø end gjøre det.“ „Jeg kan

ikke gjøre det, thi hvis jeg gjør det, er jeg Satan underkastet, og min Sjæls Frelse bringes i Fare“. Jeg kunde ønske at se den Følelse i min egen og min Familjes Barm og i Barmen paa denne Kirkes opvoksende Slægt. Vi sky Alle Døden; hvis vi saa den paa vor Vej, vilde vi undgaa den. Paa samme Maade ønsker jeg at se, og jeg ved, at jeg vil se den Dag, da Mænd, naar de øjne aandelig Fare, ville sky den mere end Døden selv, fordi de vide, at Følgerne ville blive mere forfærdelige i enhver Henseende end Legemet's Død.

Mine Brødre og Søstre! Jeg føler, at dette er et meget vigtigt Princip for os. Hvem vilde ikke ønske, at de og deres Børn maatte leve i Kristi Kirke. Hvem vilde ønske deres Navne udslettede derfra. Hvem af de Mange, som i hele deres Livstid have arbejdet paa at holde Guds Befalinger, ønske nu at svigte, eller at deres Børn skulle svigte og falde i Forglemmelse? Naar jeg hører om unge Mænd og Kvinder, i Særdeleshed hvis de tilhøre gode Familjer, at de gifte sig uden for Kirken, da føler jeg en uudtrykkelig Sorg. Jeg spørger mig selv: Hvad vil blive deres Aftoms Skjæbne? Vilde deres Navne blive udslettede fra de Helliges Midte? En af de Betsignelser, som Gud gav sine Tjenere i gamle Dage, var, at han vilde bygge dem „et bestandigt Hus“; og en af de store Betsignelser, som Jeremias blev bestykket til at overdrage Nechabs Efterkommere paa Grund af deres Trofasthed i at holde deres Fædres Befalinger om, at de ikke maatte drikke stærke Drikke 'o. j. v., var Guds Forjættelse, „at Jonadab, Nechabs Søn, skulde ikke fattes en Mand, som skal staa for Guds Ansigt alle Dage“; og naar den Familjes Stamtable findes, vil det fremgaa, at den Mands Efterkommere

ere iblandt Guds Børn, enten iblandt os eller iblandt de ti Stammer. Saaledes ogsaa med enhver Mand, til hvem lignende Forjættelser bleve givne. Abrahams store Forjættelse var, at i hans Sæd skulde alle Jordens Slægter velsignes. Dette var tilhueladende den største Velsignelse, som Faderen kunde give ham. Derfor, hvem er der iblandt os, som ikke ønsker sit Navn nedarvet i Kristi Kirke? Hvem ønsker ikke, at deres Slægt skulde fra Generation til Generation blive bevaret fra at komme i de Plager og overvældende Ødelæggelser, som skulde overgaa Jordens Indbyggere? Jeg kan ikke tænke paa Noget med Undtagelse af min egen Sjæls Fortabelse, der kunde give mig dybere Sorg end Tanken om, at mit Navn skulde blive udsløttet, min Slægt uddø og ikke en Mand iblandt dem staa med Præstedømmet for Herrens Ansigt i de Tusinde Aar. Gud forbyde, at en saadan Stjæbne skulde ramme Nogen af os, i Særdeleshed dem, som have været trofaste i Kristi Kirke! Apostasi burde derfor frygtes og en Rædsel for den indpræges i ethvert Hjerte — Børnenes indbefattede, paa det at de maatte opvokse i Kjærlighed til Sandheden og Kirken, hade det Onde og klynge sig til det, som er dydigt og rent, og som vil bevare Guds Aand. Vi skulde sly Alt, som kan bringe Mørke over os. Vi have modtaget Belærelse i denne Konference om Nødvendigheden af at følge Guds Tjeneres Vejledning, og Alt afhænger af dette. Jeg vilde hellere bøje mine Knæ paa den mest ydmygende Maade for Gud og mine Medtjenere og bede dem at tilgive mig og sige mig, hvad jeg skulde gjøre, end at de skulde føle, at jeg handlede imod deres Raad og Ønsker. Jeg har altid følt saaledes, og jeg haaber, at jeg altid maa vedblive dermed.

Alligevel anse mine Betjendte mig ikke for at mangle Selvstændighed. Vi føle uden Tvivl Alle, at Døden er Jutet i Sammenligning med at bedrøve Guds Aand og udføre Noget, hvorved vi skulde fortabe vort Samfund med Gud og hans Hellige og vor Forbindelse med den Helligaand. Handlinger af en saadan Beskaffenhed ere gruelige at begaa, og jeg skulde ønske at indpræge deres Vigtighed paa Eders Sind. Adskillige Mænd og Kvinder betragte deres Plads i Kirken med Betfindighed og tænke, at de kunne bedrøve deres Brødre og Søstre uden at skade sig selv; men dette er en farefuld Grund; vi skulde afstaa derfra.

Jeg modtog Guds Aand i min tidligere Drengaalder formedelst Yndighed mod Guds Befalinger. Det har været den yndigste Troster, jeg nogensinde har haft. Det har været min Lod at prøve mange forskellige Stillinger og gjennege mange forskellige Omstændigheder og Omkæstelser. Jeg har prædikeret Evangeliet i yderste Fattigdom og ligeledes været i Omstændigheder, hvor jeg havde Alt, hvad en Mand kunde ønske sig af jordiske Velvæmmeligheder; men jeg ønsker i denne Eftermiddag at bevidne for Eder, at der er Jutet paa Jorden, som Mennesket kan nyde eller erfare, der er saa behageligt, frydefuldt og saliggjørende som Guds Aands Indsyndelse. Den synder Sjælen med en Glæde, som ikke kan udtrykkes. Den har været min Ledjager i Armod og trange Dage og har gjort mit Liv meget lykkelig. Jeg har tænkt, at ingen Mand paa Jorden var saa lykkelig eller levede saa lykkelig et Liv som jeg, og det er begrundet paa, at Gud har stænkent mig den Helligaand. Jeg ønsker at besidde den til alle Tider. Naar jeg ikke føler mig lykkelig, da ved jeg, at der er Noget forkert, og jeg prøver

paa at udfinde Aarsagen. Jeg ønsker at leve i nøje Forbindelse med Guds Aand hvert eneste Øjeblik. Jeg beder Eder undskyldte, at jeg henviser til min egen Erfaring; men det Punkt, som jeg ønsker at opklare, er dette: Derksom vore Børn vilde sætte sig i Besiddelse af den Aand og søge at bevare den, da vilde de ikke let blive ledte til at synde. De vilde tænke: Jeg kan ikke afstaa denne værdifulde Gave, jeg maa ikke fjerne Guds Aand. De skulde belæres om Nødvendigheden af at have den med sig om Morgenen, Aftenen og Natten, naar de vaagne, paa det at den maa lede dem i deres Tanker, Ord og Gjerninger, og hvilket lykkeligt Folk vilde vi da ikke blive; Jorden vilde blive et Paradis for os; Alt, som er forbunden med den, vilde blive frydejuldt, og vi vilde blive det lykkeligste og intelligenteste Folk paa dens Overflade, fordi Guds Aand meddeler Intelligens. Der vilde Ingen blive lig os, og vi vilde vise et Eksempel for alle Folk i denne, ligesom vi gjøre i andre Henseender. Derjom vi ere ærlige, ville vi tiltrække os ærlige Mænd; og Dagen er ikke langt borte, da dette Folks Ærlighed vil blive saa vel bekjendt og deres Retfærdighed saa vel grundfæstet, at Mænd ville komme her med deres Midler, fordi de Sidste-Dages Hellige ville blive et Folk, paa hvem de kunne stole.

Vi skulle vise Verden et Eksempel i disse Retninger lige saa vel som i Udførelsen af vore Forretninger og vise dem, at det kan gjøres foruden Underfløb og Spekulationer. Vi maa vise dem, at Regjeringen kan forvaltes uden Tilflugt til saadanne Kunstgreb og afskyelige Træk og Fremgangsmaader, som bruges andre Steder og betragtes som

nødvendige for at opnaa det forønskede Resultat. Dette Folk maa undgaa saadanne Ting; thi de, som bruge dem, ville gaa under; Gud vil ikke velsigne dem. Dette er ikke Mennekenes, men Guds Gjerning, og Alle ville lære, at han staar ved Roret, og han vil styre og kontrollere Affærene i dette Territorium eller denne Stat til sit Navns Forherligelse. Dette er hans Zion; han har grundlagt det; han drager Omjörg derfor og styrer Alt til dets Gavn, til sit Folks Saliggjørelse og til den endelige Triumf af hans herlige Planer. Mennekenes kunne lægge Planer, men Gud vil tilfidesætte dem og udføre sine egne Hensigter for Saliggjørelsens Tilvebringelse. Vi skulle staa som et Babels for Nationerne; thi der er intet Haab paa Jorden, derjom det ikke findes hos os. Paa alle menneskelige Institutioner staar skrevet „Udengang“, og derjom Bedvarehedens Elementer ikke findes iblandt os, da findes de ikke paa Jorden.

Inden jeg slutter, ønsker jeg at bære Vidnesbyrd om Sandheden. I have hørt den bevidnet af alle Brødrene. Jeg bevidner, at dette er den himmelske Sandhed, og at Gud er med dette Folk, at han leder denne Kirke, at han er med sin Tjener Wilford Woodruff og med sine Apostle, at han vil understøtte dem og alle Mænd, som bære det hellige Præstedomme og som søge at ære deres Kaldelser. Gud give, at vi maa leve værdigen af disse Velsignelser. Lad os holde hans Befalinger og betale vor Tiende og vore frivillige Gaver, og Herren, som formerede Melet i Krukken og Oljen i Kruget, kan søge hans Velsignelser paa os og vore Ejendele. Gud velsigne Eder i Jesu Navn. Amen. — Deseret News.

Mose Død.

Bibelsk Historie for Ungdommen.

Israeliterne knurrede stedse og hadede Moses, fordi han havde bragt dem ud af Egypten. Det maa erindres, at de altid havde levet i Trældom og Slaveri, og som Følge deraf kunde de ikke fatte, at Herren vilde gjøre dem til et selvstændigt Folk.

Naarsomhelst de ønskede Kjød eller Vand, fandt de Fejl ved Moses i Stedet for at anmode ham om at bede Herren berede deres Nødvendigheder.

En Gang, da de ønskede Kjød, knurrede de som sædvanlig over det; Herren sendte da store Flokke af Bagteler (en Slags Fugle) — saa mange som de kunde spise — og de bleve ihje, medens de spiste, og mange af dem døde i deres Overdaadighed.

Der viste sig altid en Sky om Dagen og en Lysstøtte om Natten, paa det at de maatte kjende, at Herren var med dem, ledte deres Vej og drog Omjerg for dem; han sendte frisk Manna hver Morgen undtagen paa Sabbaten; men de knurrede over dette og sagde, at de vare kjede deraf; Herren lod da Slangen opkomme i deres Lejr, og mange iblandt Folket bleve bidte og døde. De bade derfor Moses om at bønfaalde Herren for dem, hvilket han gjorde, og Herren befalede ham at „gjøre en Kobberslange og sætte den paa en Stang“, jaaledes at alt Folket kunde se den, og hvisomhelst der saa derpaa, skulde blive helbredet.

Der var ingen Helbredelseskraft i Slangen, men de skulde se paa den for at blive helbredede, fordi Herren havde befalet dem at gjøre det.

Da Israeliterne kom i Nærheden af Kanaans Land, udsendte de nogle unge

Mænd for at udspjende Landet og lære hvilket Folk der levede der. To af disse unge Mænd, Caleb og Josua, bragte med sig tilbage nogle Bindruer, Klaser, Granatæbler og Figener og afgave en god Beretning om Landet, medens de øvrige Mænd, „som drog op med dem, bragte onde Rhygter om Landet“ og sagde, at dets Indbyggere vare Kjæmper og meget grumme.

Største Parten af Folket troede den daarlige Beretning, hvilket de ikke burde have gjort, esterdi Herren havde ledet dem den hele Vej og lovet at lede dem til et godt Land, hvor der skulde være overflodigt af Jordens Goder til Føde, og dette vilde han give dem til deres Hjem; de burde derfor have troet de Mænd, som afgave den gode Beretning og bragte Prover med af Landets Frugt. De bragte en „Binkvist“ saa stor og tung, at de hængte den paa en Stang og forte den mellem sig. Men Israeliterne troede dem, som afgave den daarlige Beretning, og frygtede jaare, da de hørte om de store og grumme Folk, som levede der, og de skændte paa Moses, fordi han havde bragt dem ud af Egypten.

Da jagde Herren til dem, at fordi de troede de daarlige Rhygter om Landet, hvortil han havde ledet dem, og paa Grund af deres bestandige Klagen og Utilfredshed skulde de forblive i Ørkenen i fyrrethve Aar, og Alle, som vare over thve Aar gamle, da de forlode Egypten med Undtagelse af Caleb og Josua, skulde dø i Ørkenen. Derpaa ledte han dem tilbage imod det røde Hav.

En Gang, da Folket knurrede, fordi

der var intet Vand, befalede Herren Moses og Aaron at gaa med Israels Eldster til en vis Klippe og tale til Klippen i Folkets Paahyn; men i Stedet for at gjøre, som Herren havde befalet, slog Moses Klippen to Gange med sin Stav, og Vandet strømmede ud i Overflodighed til Bederbøggelse for Folket og Dyrene; men Herren sagde til Moses, at fordi han og Aaron vare ulyhige og vanærede ham for Folkets Dine, skulde de ikke indgaa til det forjættede Land, men dø i Ørkenen.

Aaron døde først og blev begravet og begrædt af Folket, men Moses vedblev som dets Veder, indtil de anden Gang kom nær Grændsen af Kanaans Land, fyrrethve Aar efter at han førte dem ud af Ægypten. Da de vare ved at indgaa i det forjættede Land, befalede Herren imidlertid Moses at stige

op paa Toppen af Nebo Bjerg, paa det at han maatte overskue Kanaans Land og se, hvor yndigt det var, og derpaa dø.

Han steg op paa Bjerget og besaa Landet, ligesom Herren havde befalet, og døde derefter; Herren begrov ham et Sted paa Eggen, men Ingen har nogenside fundet hans Grav. — Juvenile Instructor.

Saaledes endte denne store Mand's jordiske Liv — stor, fordi han „var saare sagtmødig, fremfor alle Mennesker paa Jorden“, og „der opstod ikke en Profet ydermere i Israel som Moses, hvem Herren kjendte Ansigt til Ansigt.“ Judas henviser til hans Død i sit 9de Brev i følgende Ord: „Michael, Overengelen, tvistede med Djævelen og talte om Mose Legeme“.

Helbredet ved Tro.

Jeg vil prøve paa at forklare, hvorledes min lille Søster blev helbredet for daarlige Dine.

Moder havde salvet Barnets Dine med velsignet Olje; men en af Naboerne sagde: „Du kan ligesaa godt helde lunkent Vand paa dem som smøre dem med Olje“.

Forstjellige Lægemidler bleve anbefalede til Moder for Barnets Dine, men jo mere hun hørte derom, jo mere Tro syntes hun at fatte og følte sig i sit Hjerte overbevist om, at velsignet Olje var den bedste. Hun salvede den Lilles Dine paany med Olje og bad Gud at helbrede dem. Hendes Bøn blev besvaret; thi næste Morgen var Barnets Dine helbrede og saa ud, som om de aldrig havde været ynge, endstjøndt de tidligere vare ophobnede og meget slemt inflamerede.

Dette Eksempel paa Helbredelse har forøget min Tro paa Evangeliets Ordinanjer.

Levi S. Savage, otte Aar gammel.

Woodruff, Arizona.

(Juv. Instructor.)

Den 1ste Januar 1896.

Ved Aarskiftet.

Naar disse Linjer komme vore Læsere for Dje, er Aaret 1895 talt iblandt de svundne, og hvadsomhelst det af Godt og Ondt har gjemt i sine dunkle Hvelvinger, skal fremstilles og belønnes efter sin Bestaafenhed, naar Fortidens Statkammer skal aabnes paa den store Regnskabsdag. Det lever nu kun i Minderne, og disse ere bitre eller søde, glædelige eller sorgfulde, eller Noget af hvert, i Overensstemmelse med de Handlinger, vi have begaaet, eller den Skjæbne, der ramte os. Nogle stue tilbage med vemodige Blikke ved Tanken om kjære Slægt, ninge og Venner, som ere kaldte hinsides; Andre ved Tanken om Sygdom eller Modgang, og Jngen har nydt Glæde alene; thi denne Tilbarelse er bestemt til en Prøvestand for os, og det er Jngen forundt at nyde Glæde ublandet. Vi burde derfor ikke forglemme at takke Herren for det Gode, vi nyde, og erkjende hans Styrelse i Alt, hvad der tilskikkes os; thi Alt vil tjene til vort Gavn, og naar vi stole paa Gud, vil han give os Kraft og Styrke til at bære enhver Prøve, som han behager at paalægge os.

Anderledes forholder det sig med dem, der have forbrudt sig mod Guds Bud og Befalinger; thi ingen Sorg er lig Syndens Sorg. For dem findes ikke den Trøst og Husvarelse, hverken fra Gud eller Menneker, som findes for dem, der beslitte sig paa at tjene Herren. Vi høre nu og da om religiøse Lærere, som love Frelse til Forbrudere, hvis de kun ville bekjende Jesu Navn; men dette kan ikke give den sande Trøst; thi den kan alene skjænktes af Trøsteren, den Helligaand, og den bor ikke i urene Tabernakler. Foruden sand Omvendelse kunne de derfor ikke erholde nogen sand Fred eller Trøst; thi deres Samvittighed vil anklage dem for deres onde Handlinger, og de skulle føle, at den evige Gud, som ser og kjender alle Ting, vil ikke holde dem ustraffede for deres Misgjerninger. David siger: „Du kjender grant alle mine Beje . . . hvor skal jeg gaa hen fra Din Aand, og hvor skal jeg fly hen fra Dit Ansigt? Derjom jeg farer op til Himelen, da er Du der, og reder jeg Leje i Dødsriget, se, da er Du der!“ Belsignede ere derfor de, som bevare Mindet om en vel anvendt Tid til Forfremmelse af det Gode og Sande, og som ud af, hvad Ondt eller Godt Aaret ellers havde at byde dem, have forstaaet at indhente, hvad som den algode Fader ønskede at lære dem, naar han tillod dem at smage det Bitre saa vel som det Søde og at erfare baade Glæde og Sorg.

Aaret 1895 har ligejom dets Forgjængere efterladt dybe Mærker paa Verdens store Prægebord. Krigen med dens Rædsler har hjemsogt flere Verdensdele og krævet store Opofrelser baade paa Liv og Ejendom. Lovløshed og Plundringer have udført et forfærdeligt Herrevælde, og Tusinder af Menneker ere blebne myrdede med koldt Blod, og andre Tusinder jukke under Undertrykkelsens Nag. Verden staar tvivlraadig overfor de store Problemer, der opstille sig, og hvis Løsning ikke kan afstedkommes uden Fare for den almindelige Sikkerhed paa Liv og Ejendom, og man bover knapt at skride ind for at afhjælpe Ondet af Frygt for, at man derved skal afstedkomme endnu større Ulemper.

Paa det religiøse Omraade har der udfoldet sig en livlig Virksomhed, og Mange begynde at indse, at det, der præsteres i vor Tid af de mange forskjellige Trossamfund under Navn af Kristendom, kan ikke give Tilfredshed. Nødvendigheden af en Reform fremhæves, og det beklages, at Folket nu til Dags i Almindelighed mangler det aandelige Liv og den Interesje for Religionen, som tidligere gjorde sig gjældende. Der paastraas, at hvis dette ikke var Tilfældet, vilde en mere dybtgaaende og videre omfattende Reformation finde Sted end den, der indtraf i Luthers Dage. Paven har igjennem sine Rundskrivelser anmodet de protestantiske Kirkesamfund om at slutte sig til Moderkirken, og dette Forslag har vakt megen Opmærksomhed og Diskussion blandt de Religiøse i flere Lande og har, som man kunde vente, mødt baade Bifald og Modstand. De, som ønske en Forening med den katolske Kirke, maatte føle en Mangel paa guddommelig Myndighed til at udføre Evangeliets Ordinanjer og formode, at denne Myndighed fandtes hos Moderkirken, som gjør Krav derpaa gennem en uafbrudt Sukcession. Modstanderne derimod henvise med Bitterhed til den Tid, da Pavedømmet Iydeligt anrettede Forfølgelser imod og jpredte Død og Forsærdelse blandt de Kristne, som vovede at løsrive sig fra det, og de spørge: Hvad Sikkerhed have vi for, at Moderkirken ikke vil gjentage dette Sorgespil, hvis vi give den Magten? Disse have været alvorlige Forskninger, og det er at haabe, at den Uundersøgelse, som man har givet de religiøse Emner, maa bevirke en større Fordragelighed og Friindethed.

Hvad Evangeliet angaar, kunne vi sige, at vi have haft den Glæde at se det gaa fremad. Et stort Antal Missionærer ere i Virksomhed i forskjellige Verdensdele og tilbyde Menneffene Frelsens Bndskab, ligesom Herren har aabenbaret det. De blive i Almindelighed bedre modtagne nu end i Kirkens tidligere Dage, og jo bedre Menneffene lære at kjende os, vort Levned og vor Være, jo mere Agtelse og Tillid ville de stjanke os. Særlig i Amerika have vi flere Beviser paa, hvilken gunstig Forandring der har fundet Sted i den offentlige Mening om „Mormonismen“, og saaledes er Forholdet ogsaa i andre Lande. En Korrespondent til danske Blade, som nu opholder sig i Utah for at studere Landet og Folkene paa nærmere Haand, udtrykker sin Forbavselse over den Fremgang, som er gjort der, og han raader Lederne af den religiøse Bevægelse, som findes her tillands under Navn af den Tndre-Mission, til at rejse til Utah og tage Være af de Sidste-Dages Hellige i Fordragelighed. Han tror, at dette vilde gjøre Samvittighedstvangen mindre trykkende herhjemme. Den Tilbøjelighed, som nu udvises til at give os en mere retmæssig Bedømmelse end tilforn, er kommet fra forskjellige Retninger og er meget opmuntrende.

Vi sige nu Farvel til det gamle Aar og staa med vore Minder og vort Haab paa Dørtærsklen af det nye. Vi vide ikke, hvad Godt eller Ondt det bærer i sit Skjød, men vi vide, at Herren vil udføre sine Hensigter, og at Alt vil tjene til Gavn for dem, som elske Gud.

„Skandinaviens Stjerne“s Læsere og de Hellige ønske vi hjerteligen: Et godt Nytaar!

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Niels N. Mørk løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Peter Sundwall,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Oprettede Jesus en Kirke?

Naar de Sidste-Dages Helliges Ældster gjøre gjældende, at Herren har gjenoprettet sin Kirke med dens Embedsmænd, Gaver og Betsignelser, fremkommer ofte den Paastand, at Jesus ikke oprettede nogen Kirke, medens han var paa Jorden, at han ikkun lærte Principer og overlod til dem, som troede, at organisere sig efter det Lands Skikke, hvori de levede, at hver Kirke eller lokal Forsamling var særskilt og afsondret ligejom Nutidens forskjellige kristelige Sekter, og at disse hver for sig udgjøre et Lem paa Kristi Legeme.

Spørgsmaal, henhørende til den apostoliske Tid, ere udsatte for at faa et Anstrog af Nutidens moderne Theologi, fordi Folket har valgt Lærere, der have vendt deres Øren fra Sandheden til Fabler. En Forklaring om, hvad der menes med Kirkens Organisation og Love, er derfor nødvendig. Ved Ordet Kirke forstaa vi et broderligt Samfund af religiøse Tilbedere med Embedsmænd til at præsidere, Love til at styre og Folk til at adlyde. Som saadan Organisation opfatte vi de bibelske Benævnelser: „Guds Rige“, „Kristi Hjord“, „Guds Kirke“.

Fader os undersøge Jesu Arbejde i virkelig Henseende. Han kom til Galilæa og sagde: „Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er nær; omvender Eder og tror Evangelium.“ (Marc. 1, 15.). Guds

Rige var en Organisation, som han oprettede, og Evangeliet er en Historie derom, en Samling af Principer, Ordinanjer, Forstrifter, Bud og Love, som bleve anerkjendte og adlydte. For at fuldkomme al Retfærdighed, begjærede Jesus Daab af Johannes den Døber, som var kaldet af Gud til at prædike Læren om Daab til Syndernes Forladelse. (Matt. 3, 13. 15.). Derved anerkjendte han en Guds Lov og modtog den Helligaands Vidnesbyrd og Gud, sin Faders Velbehag. Han vandrede iblandt Folket, forkyndte sine Lærdomme og Principer, og Mange troede og bleve døbt. (Joh. 3, 22. 26.) Jesu Lære overbeviste ikke hele det jødiske Folk, men nogle Faa annammede den og fulgte ham og forenede sig i Modsatning til Jøderne. Han udvalgte tolv Mænd, af hvilke han dannede et Quorum, gav dem særegne Instruksær og beskikkede dem til en speciel Mission. Han lærte dem, at han handlede ikke paa sin egen, men paa en højere Autoritet, sigende: „Ligejom Faderen har udsendt mig, saa sender og jeg Eder. Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne“. (Joh. 20, 21. 23.) Han befalede dem at prædike Evangeliet i den ganste Verden, sigende: „Gaar derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet,

Faderens, Sønnens og den Helligaands; og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet Eder." (Matt. 28, 19. 20.) Her er i det Mindste Begyndelsen til en Organisation, en Erklæring af Noget, der skulde være i Overensstemmelse med, hvad han havde befalet dem, altsaa en Befaling, og dersom Folket troede og adlød disse, skulde den Helligaand blive deres Vejleder og Saliggjørelse deres Belønning; men hvis de forkastede dem, vilde Fordømmelse følge.

Efter Jesu Opstandelse blev den Forjættelse, som han havde givet Apostlene om at sende Talsmanden eller den Helligaand (Luc. 24, 49. Joh. 16, 7), opfyldt paa Pintsedagen, da Peter, som forud var valgt til Leder (Matt. 16, 19) og befalet at vogte Jesu Kaar (Joh. 21, 17.), fremstod og talte til Folket ved den Helligaands Inspiration og bekræftede Daabens Lov paany; tre Tusinde Sjæle bleve samme Dag indlemmede i Kirken ved denne Ordinance. (Ap. G. 2, 38. 41.)

Jesu Opstandelse og den Helligaands Udgydelse opflammede ikke alene deres Tro paa Herren, men ogsaa Haabet om, at hans Forjættelser vilde blive opfyldte; de kunde ikke undgaa at føle, at de vare et særskilt Folk, og Andre kunne kun betragte dem saaledes; de vare sammenknyttede i Troens Baand, som gav sig tilkjende ved forenede Bønner og Dymuntringer; i deres selskabelige Baand og Vandel vare de sammenjmelte til et frivilligt Broderkab, og „alle Ting vare dem tilfælles," saa at „der var ingen Trængende iblandt dem". (Ap. G. 4, 31. 36) Her var altsaa en øjen synlig forenet Kirke, det direkte Resultat af Jesu Lære og Apostlenes Virksomhed. Kirken eller Grene deraf bleve organiserede, hvorfomhelst Evangeliet fik Fodfæste, jaasom i Jerusalem, Galatia, Corinth og Rom. Det

Spørgsmaal kan opkastes: Organiserede disse forskellige Afdelinger af Kristi Trosbekjendere sig som særskilte og afsondrede Kirker i Overensstemmelse med Landets Skikke og Regjeringens Foranstaltninger, eller betragtede de sig selv som en Part af det store Hele? Saulus betragtede dem som een Sekt, da han eftersøgte og forfulgte dem fra Stad til Stad. (Ap. G. 9, 2. 3.) Efter sin Omvendelse formanede han dem til at være forenede. (Eph. 4, 4. 6.) Evangeliet kaldes Sandhedens Vej (2 Pet. 2, 2.); de Hellige bleve kaldte Kristi Efterfølgere eller Kristne (Ap. G. 11, 26.), og den Sekt fandt alle Begne Modsigelse (Ap. G. 28, 22.); det er klart, at Udenforstaaende betragtede dem som en religiøs Forening, endstjøndt de levede vidt adskilte i forskellige Lande og imellem Folk af forskellige Skikke. At Folket anerkjendte deres øjen synlige Enighed ikke alene ved det Navn, de gave hinanden, men ogsaa ved de Regler, som de iagttog, beviser det Nye Testaments Indhold tydeligt. Dersom der var et organiseret Samsund, hvori bestod det da? Var det en Orden af Baver, Biskopper o. s. v., som den romeriske Kirke lærer? Var det en Gradering af Erkebiskopper, Biskopper, Erkedegne, Degne, Provster og Præster efter den engelske Kirkes Mønster? Var det en aandelig Forening uden hdre Form af kirkelig Regjering i Overensstemmelse med de presbyterianske Afskuelser? Lad os uddrage Svaret fra Skriften. Et af de tidligste Tilfælde af kirkelig Organisation efter Kristi Himmelfart er meddelt i Apostlenes Gjerninger 6, 3. 6., da ihv Mænd blev bestemte til den særegne Pligt „at tjene ved Bordene;" med andre Ord, Mænd, som skulde tage vare paa de Fattige og uddele de Bidrag, som Samsundet ydede Fattigvæsenet. Dette var ikke noget

underordnet Embede i Kirken paa den Tid; thi det fremgaar tydeligt, at den første kristelige Pligt i Apostlenes Dage var, at de Rige skulde hjælpe deres fattige Brødre, som vare i Nød. Saa-danne timelige Raad finde vi i Matt. 19, 21., Luc. 12, 31. 33., 1 Joh. 4, 20., hvilket var at elske deres Næste, opofre deres timelige Guds til Bederkvælgelse for de Fattige og Guds Riges Opbyggelse; om dette bleve de bestandigt paa-mindede. Polykarpus, en af den kristne Kirkes tidligere Skribenter, siger: „En Kirkeforstanders første Pligt er at være medlidende og barmhjertig, besøge de Syge, ikke forglemme Enter, Faderløse eller Fattige.“ Det var derfor ikke noget ringe Embede at være en af de Syv; det var i høj Grad en Forvalters Embede; de toge som Samsfundets Forvaltere vare paa de mest hellige Ting, jaasom at bortkaste Dunder, der maatte udvikle sig, og bestyre Kirkens Affærer paa en saadan Maade, at der ingen Grund skulde gives til Klage over, at Nogle vare forsonte og Andre foretrukne. I Antiochia bleve Penge indjamlende og sendte ved Barnabas og Saulus's Haand til Judæa for at udddeles iblandt de Fattige. (Ap. Gj. 11, 27. 30.) Saaledes se vi, at de syv Mænd vare almindelige Forvaltere, som tilligemed Biskopper, Lærere og Diaconer skulde vaage over Hyrden og drage Omjorg for de Fattige og Svage (Ap. Gj. 20, 35); det er derfor øjenshylligt, at der var en Organisation i timelige Ting.

Hvorledes var det med dem, som tjente i højere og aandelige Ting? Jesus var den store Ypperste-Præst (Heb. 5, 5.), sendt for at udføre sin Faders Vilje. (Joh. 6, 38.) Han paa-tog sig ikke selv den Ære, og Folket blev advaret imod at tage sig den Ære, uden de vare kaldede af Gud, ligesom

Aaron var. (Heb. 5, 4. 5.) Da Apostlene bleve udvalgte og ordinerede (Joh. 15, 16.), bleve de kaldede af Gud og udsendte med „Førligelsens Ord“ og Budskab som Guds og Kristi Sendebud (2 Cor. 5, 19. 20), og „hvadjomhelst de bandt paa Jorden, skulde være bundet i Himmelen, og hvadjomhelst de løste paa Jorden, skulde være løst i Himmelen.“ Dette er altsaa den Stilling, de indtog efter Kristi Himmelfart. Apostlenes Antal skulde være tolv; thi vi finde, at Matthias blev „eenstemmigen valgt“ til at indtage den Plads, som blev ledig ved Judas's Frafald. (Ap. Gj. 1, 22. 26.) Paulus blev ligeledes udvalgt til Apostel Mæret efter Jakobs Henrettelse. (Ap. Gj. 12, 2., 13, 2. 3.) Saaledes se vi, at Hensigten var at holde dette Quorum fuldtalligt. Den ryggesløse Forfølgelse, som paafulgte Jerusalem's Udeltæggelse, fordunklede Historien om andre Beskikkelser eller forhindrede dem maaske fuldstændig.

Sige fra den Tid, da een eller flere af Apostlene bleve udvalgte til specielle Embeder, blev Peter udvalgt (Ap. Gj. 15, 7.) paa Grund af, at han besad Profetiens og Nabenbaringens Aand, hvilket tidligere er omtalt. Jakob og Johannes vare med ham som Vidner til Jesu Forvandling, og vi kunne derfor slutte, at de udgjorde et præsiderende Raad over de Tolvs Quorum og maaske over hele Kirken. Den Anskuelse, at et saadant præsiderende Raad eksisterede, bekræftes ved senere Begivenheder; thi vi finde, at Peter og Jakob affagde Dommen i det Stridsspørgsmaal, som opstod i Antiochia og Omegn angaaende Omkjærelsen, og at Begge skrev Breve fra Jerusalem, hvori de kundgjorde Raadets Dom (Ap. Gj. 15, 1. 31.), hvilket bevijer, at de besad Autoritet i aandelige lige saavel som i timelige Ting.

Der var en anden Klasse af Em-

bedsmænd indstiftet af Frelseren, nemlig de Halvfjerds, af hvilke han udsendte to Quorumer til at prædike Omvendelse (Luc. 10, 1. 17.); de vare specielle Missionærer, ikke indskrænkede til noget bestemt Sted, men jendte to og to ud i Landet. Der var ogsaa en Klasse, som kaldtes Eldster, der skulde prædike, lære, opmuntre og tage vare paa Afdelinger af Menigheden. (Ap. Gj. 14, 23., 1 Pet. 5, 1. 3.) Paulus siger i 1 Cor. 12, 28: „Gud har sat i Menigheden først Apostle, for det Andet Profeter, for det Tredie Lærere,“ som skulde have særegne Gaver til at tjene Folket; han siger endogsaa, at Kirkens Grundvold var Profeter og Apostle, hvori Jesus Kristus var Hoved-Hjørnestenen, at de Hellige i Forening med deres Embedsmænd og Gaver vare ligesom Dele af en stor Bygning, der skulde vokse til et helligt Tempel i Herren, sammenføjet og opbygget af de Materialer, som hver Del udgjorde efter dens bestemte Plads og Djemed. (Eph. 2, 19. 21.) Paulus betragtede ikke disse Embedsmænd som indsatte af Apostlene; thi han siger, at Kristus gav Nogle Apostle, Andre Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, da han opftog til det Høje; han siger ligeledes, i hvilken Hensigt disse vare indsatte i Kirken, nemlig til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Regemes Opbyggelse. Disse Embedsmænd og Gaver skulde vedblive i Kirken, indtil Menneskene kom til Enhed i Troen, og beskyttede de Hellige mod Bildelse af falske Lærdomme, danne dem til et Regeme under Kristus som Hoved. (Eph. 4, 8. 15.)

Et andet slaaende Bevis paa Kristi Kirkes Gensformighed i Organisation er den Kjendsgjerning, at Medlemmerne i hvilkenformhelst Kommune eller Land de levede, bleve døbte i Faderens, Sønnens

og den Helligaands Navn og annammede Haandspaalæggelse af Apostle, Profeter eller Missionærer for den Helligaand. De deltog i Sakramentet af den samme Naddere til Erindring om Frelserens Blod. De annammede Alle de samme hellige Drakler og levede under de samme Befalinger; de havde sælles Haab og bad om Tilkommelse af det samme Rige. Denne den aandelige Forening var saa øjenshnlig, at Hedningerne stionnede den, og deres Skribenter nævne den i deres Skrifter.

Men Nogle sige: Hvorledes kunde Enighed tilvejebringes iblandt Folk saa forskjellige i Stikke, Temperamenter, selskabelige og politiske Omgivelser? Svaret er let at finde. Deres Embedsmænd besad guddommelig Autoritet og den Helligaands Bys, hvorved de belærte og ledte Menigheden ind i al Sandhed; Profetiens Aand viste dem tilkommende Ting og bevidnede Kristi Mission. De vare Alle oplivede ved den samme Aand fra Menighedens Overste til dens Medlemmer og nærede det samme Haab om en herlig Opstandelse. Guds Præstedømme i dets forskjellige Grader var i virkende Orden — hver Grad administrerede i sin bestemte Sfære iblandt Folket som Missionærer eller Lærere, vandrede fra Hus til Hus, lærte de samme Principer og skjænkede de samme Gaver, helbredede de Syge og opmuntrede dem, som vare svage i Troen; de lærte ikke for Betaling eller profeterede for Benge, men uddelte Guds Ord frit. Folket blev opfordret til at modtage disse som Ordets Tjenere og berede dem Livets Nødvendigheder af højere Embedsmænd, som skrev Epistler, hvori de fremsatte Evangeliets Love og Ordinanser og opmuntrede de Hellige og præsiderende Embedsmænd. Disse Epistler ere undertiden skrevne til en vis Menighed for at rette paa

et eller andet Onde, og i andre Tilfælde skrevne til en Menighed med Anmodning om at overlevere dem til andre Menigheder efter Gjennemlæsning, og atter andre vare skrevne til de Hellige i Almindelighed og indeholdt Bærdomme for Alle. Ved den officielle Udøvelse af denne gjensidige Forbindelse blev Kirkerne's aandelige Forening opmuntret og vedligeholdt.

Svaret paa det oprindelige Spørgsmaal er derfor, at Kristus tildels op-

rettede Kirken og gav Love og Anvisninger til sine Apostle for at fuldende Organisationen. Sammenlign nu det Billede, vi har fremstillet (hvilket kun er et kort Omrids af Evangeliet, som det blev gjenoprettet i vore Dage ved Profeten Joseph Smith), med de stridende, tvistende menneskelige Religions-systemer, og se, hvor bedrøveligt de alle fejle i at følge det fuldkomne Mønster, som han, der ledte Vejen, har vist os.

— Mill. Star.

Konfirmations-Ordinansen.

En af »Deseret News'« Subskribenter har indsendt følgende Formular og udbedt Svar igjennem Bladet, om den er passende for Udførelsen af ovennævnte Ordinance:

Vi lægge vore Hænder paa Dit Hoved og bekræfte Dig et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og meddele Dig eller sigte til Dig: Modtag den Helligaand.

Naturligvis udført i Jesu Navn.

Er det rigtigt?

Hvad Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave angaar, da gives der ingen bestemt Formular, men de dermed forbundne Principer ere tydeligt fremsatte. Derjom den tjenstgjørende Eldste efter at have nævnt sin Autoritet eller dens Navn, hvis Tjener han er, skulde sigte:

„Jeg bekræfter Dig et Medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og siger til Dig: Modtag den Helligaand.“

da vilde Ordinansen være fuldstændig. Flere Ord kunne tilføjes efter Mandens Vejledning, som en Forklaring, et Naad eller en Bøn om visse Betsignelser, men de give ikke Ordinansen mere Bægt; den er fuldstændig i meget faa Ord.

Den Bane, som Nogle have, at forbinde lange Bønner dermed, burde aflægges. At meddele den hellige Mand er en forskjellig Ordinance fra at give en patriarkalsk Betsignelse.

Haandspaalæggelsens Ordinance er Naaden, hvorpaa Kirkens Medlemmer bekræftes. Det er en nødvendig Handling i dens retmæssige Udførelse. Mandens Daab er nødvendig for at fuldbyrde Fødselen i Kristi Kirke; Begravelse alene i Vandet er kun en halv Daab, og Mandens Daab, der fuldkomnengjør Ceremonien og indblader Medlemmerne i Kirken, er ligesaa nødvendig. Den indbefatter Medlemmets Bekræftelse og Meddelelsen af den Helligaand, naar den er udført af den retmæssige Autoritet.

I Forbindelse hermed opstaar der jomme Tider Ordstrid om Skriftens Sætninger: „Modtag den Helligaands Gave“ og „Modtag den Helligaand“. Derjom de, der paaftaa, at det er nødvendigt at bruge den førstnævnte Sætning, ville erindre, at den blev brugt i en Tale og ikke ved Udførelsen af en Ordinance, da ville de snart indse, hvor

skrøbelig den Baaftand er, at der maa følges bestemte Udtryk. Det er yderst sjældent, at en Taler giver den fulde og bestemte Tekst for Udførelsen af en Ceremoni. Ideen er i Almindelighed Alt, hvad han giver, ligejom Apostlen Peter gjorde i den Tale, fra hvilken vi citerede. Med Hensyn til det andet Udtryk burde det være tilstrækkelig Forklaring for enhver Elfske, at der ikke

er nogen bestemt Ordstilling, men en klar og bestemt Fremstilling af de Ideer, som skulle udtrykkes. For at bilægge denne Sag ville vi henlede Opmærksomheden paa, at Kirkens første Præsidentskab har vedtaget, at den „Helligaand“ og ikke den „Helligaands Gave“ skal meddeles ved Bekræftelsen. —
Deseret News.

Blandinger.

Ved Hjertets Sammentrækning stødes Blodet ud i Pulsaaernerne, og derved tilvejebringes dets Kredsløb. Den Kraft, hvormed Hjertet udfører denne Function, er bestemt ved Underjøgelse af Dr. Hales. Han fandt saaledes ved at overstjære en Pulsaaer paa et større Dyr, for Eksempel en Hest, og sætte denne i Forbindelse med et lodret Rør, at Blodet i dette steg til en Højde af 10 Fod over Hjertets Flade, og derpaa fulgte Hjerteflagene med en Slags Faldeu og Stigen nogle faa Tommer. En Søjle paa 10 Fod frembyder ifølge Arnott's Philosophi, Side 856, et Tryk af $4\frac{1}{2}$ Pund paa en Kvadrat-Tomme. Dette er altsaa den Kraft, som Hjertet fordrer for at drive Blodet gennem dets evige Omgang. Ved at sætte Røret i Forbindelse med en overskaaren Pulsaaer paa det menneskelige Legeme fandt han, at Blodet i dette steg ifkun 8 Fod over Hjertets Højde. Dette svarer til et Tryk af 4 Pund paa en Kvadrat-Tomme; medens Trykket paa en Blodaare kun udgjorde $\frac{1}{2}$ Fod i Højde eller $\frac{1}{4}$ Pund i Tryk paa samme Flade. Pulsaaerens Tryk ved Haandlebet viste sig paa samme Maade at være 4 Drachmer.

Dødsfald.

Ingrid Meyer, født Peterson, født i Fru Alstad, Malmøhus Len, Sverige, den 16de November 1840, døde i Sigurd, Utah, den 25de Oktober 1895. Hun tilligemed hendes Mand bleve indlemmede ved Daab i Jesu Kristi Kirke i Vandrup, Danmark, den 27de Februar 1877 og emigrerede til Utah samme Aar. Hun var et virksomt Medlem i de kvindelige Foreninger og døde trofast i den evige Paagt.

Hvad er Livets skønne Drømme?

Hvad er Livets skønne Drømme
Gjennem Ungdoms Fantasi?
Tidt en bitter Kalk at tømme,
Forestilling, Trylleri,
Naar man i den modne Alder
Minderne tilbagefalder.

Hvad er Sorg og Livets Møje,
Naar vi har den rette Tro?
Ikkun Lidet her at døje
For en evig Fryd og Ro,
Efter Prøvens Tid har Ende,
Hvis vi denne ret anvende.

Hvad er ofte Manges Klage —
Finden Fejl ved det og de?
Just dem selv en bitter Blage,
Hvis de rigtig kunde se,
Hvad de selv saa tidt forsømme,
Mens de Andre ublidt dømme.

Hvad er Vengstelse og Fare,
Naar man trygt ved Herrens Aand
Modig trodsjer hver en Snare,
Lagt ved Morkets snilde Haand?
Støret fra det skjulte river,
Fristeren med Tro bortdriver.

Hvad er Død og Hjertelængsel
Mod det Haab i Sjælen lagt,
Efter Fordelivets Trængsel
Atter blive sammenbragt
Med hver elsket Ven og Frænde
Til et Liv foruden Ende?

Alt er Intet mod at ære
Bligterne imod vor Gud,
Ydmyg, trofast stedse være
Mod hans store Frelsens Bud,
Mod os selv og mod vor Næste
For vort fælles Gavn og Bedste.

Hvad er al den travle Higen,
Mange har for dette Liv,
I en uophørlig Stigen
For det timelige Bliv.
Mod for Aanden at berede
Barig Fryd og evig Glæde?

Theone Mikkelsen.

Indhold.

Tale af Præsident George D. Cannon	97	Afløsning og Beskikkelse	106
Mose Død	102	Oprettede Jesus en Kirke?	106
Helbredet ved Tro	103	Konfirmations-Ordinansen	110
Red. Ann.		Blandinger	111
Ved Aarsstiftet	104	Dødsfald	111
		Hvad er Livets skønne Drømme?	112

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterjen).

1896.